

Publicerad 2008-09-23 02:38 av mrl

*ett dygn. edit * texten blev konstig när jag förde över den så det ska va lite mer mellan slag etc...*

ett dygn

Klockan

Kvart över sju på morgonen, vaknar med ett ryck pågrund av ett högt pipande.

Halv åtta, vaknar med ett ryck pågrund av ett högt pipande, ytterligare ett tryck på snooz-knappen för att dämpa ångesten över att jag inte gick och la mig i tid kvällen innan.

Tio minuter över åtta, vaknar med ett ryck pågrund av att dörren slår upp och ett yrväder sveper igenom rummet, orden "ÄR DU DUM I HUVUDET ELLER" ekar i huvudet medans ångestklumpen inte längre är en klump utan ett svart hål som suger upp mina inälvor.

Ord om ansvar och framtiden sveper förbi medan jag letar efter mina strumpor och hasar mig ner mot köket för att kanske hinna med en smörgås innan jag ska springer till bussen för ytterligare kränkande ord från en obefogad auktoritet.

Med smörgåsen i jackfickan som väntar där nere springer jag upp på rummet igen för att försöka hitta kläder jag kan ha på mig för att kanske imponera på någon, fan va så längesen jag köpte kläder så allt ser likadant ut, tar på mig det jag hade igår.

Kollar mig i spegeln och ser en jävla idiot som tror han är något, kanske man ska fixa håret?

Det hinns dock inte då bussen går halv nio, om två minuter. Med mössan på springer jag mot bussen och kommer på att jag glömde jackan med smörgåsen, lyckligtvis har jag mp3:en i byxfickan så jag kan lyssna på min musik i den tomma bussen, ljudvågorna omsluter mig och jag är fast.

Anländer på torget efter ca femton minuter och ser på tavlan att trean som går till skolan precis gått, som vanligt, gud hatar mig. Tar fyran som går till nobel plan, därifrån springer jag för att kanske spara ihop någon minut till den påbörjade lektionen samtidigt som allt känns väldigt meningslöst.

Skolan

Så nu var vi vid skåpet, leendet på så ingen kan se ditt depressiva inre, komihåg, du är två Marcus som de så godhjärtat påstod, de tycker jag är psykiskt störd, schizofren med två personligheter, va fan menar dom?!

Jag är väll bara mig själv, dock förstår jag deras mening och jag vet, jag vet vad jag inte vill vara och jag vet vad jag vill vara, om jag bara kunde förmå mig att göra mina tankar och idéer verkliga.

Alla kollar på mig, jag gick och tänkte och märkte inte att jag står helt uttryckslöst i klassrummet.

- Vart har du dina böcker, frågar Ann-Katrin med sitt snälla leende.

Jag vill inte göra henne besviken och säger att jag pluggade igår kväll och glömde böckerna hemma fast jag egentligen har dem i skåpet bara att jag inte tänkte på att ta med dom.

Någon skrattar till och någon suckar, en bra början som vanligt, försöker skämta bort det hela och gör någon häftig gest eller något högt ljud, så nu tänker dom på annat.

Ann-Katrin fortsätter prata och jag försöker lyssna på vad hon säger medans folk börjar prata med mig, jag kan väll inte lyssna på flera personer samtidigt? Väljer då att lyssna på Akko som har något roligt på mobilen. Ett papper flyger förbi som handlar om schizofreni, jises, stämmer ju på mig. Lektionen går segt, dock får vi en bensträckare och går ut för att sätta oss på närmsta bänk. För att hålla upp fasaden hoppar jag

på Akko för att försöka brotta ner honom, är jag dum i huvudet eller? Vilken fasad visar jag med det? Känns roligt att vi brottas lite i alla fall, få ut lite aggressioner man inte får ut annars. Sen sätter vi oss på bänken igen för att snacka lite skit om vad som hände i helgen, vem som var fullast å vem som knulla vem.

Väl inne på lektionen igen så fortsätter snacket och jag får reda på att Akko kunde fått ligga med en tjej under helgen med avstod,

- Men Akko jag har ju sagt att du ska trycka dom, fitta som fitta? Säger jag.

Folk kollar på mig som att jag är dum i huvudet och Akko sjunker ner lite, fan tänk innan jag säger nått, händer alltid samma sak och det jag säger är ju inte sant, det är inte fitta som fitta, det är fina individer med egna tankar och känslor, skuldkänslor uppkommer då jag tänker på henne jag drog med från krogen någon helg tidigare. Jag känner mig som ett riktigt svin och tankarna svävar iväg efter kvinnan jag hatar men ändå älskar och försöker skuldlägga henne för att jag betar mig som jag gör, det är ju hennes fel att jag knullar runt och inte kan skaffa en riktig partner.

Ann-Katrin nämner i samma stund något om projektion, och om hur man överför sina dåliga egenskaper på andra och jag sjunker ner något i stolen, dock inte så någon ser.

Lektionen är slut och vi går ner till skåpen för att ta fram svenska böckerna, på vägen hinner vi brottas och fälla varandra. Väl framme vid skåpen öppnar jag skåpet för att se ett hav med papper och pärmar och en hög med böcker jag aldrig öppnat, hur fan ska jag hitta svenska böckerna i den här röran?!

Struntar i böckerna i till svenska den här gången också, vi skriver ju aldrig något viktigt i alla fall.

Allt känns suddigt och jag kommer på att jag varken druckit kaffe eller stoppat in morgon prillan, letar snabbt fram snusen för att vakna till litegrann.

Så följer jag den eviga klungan som tar mig fram i den dystra miljön för att lyssna på en och en halv timmes redovisning om tråkiga ämnen, försöker leta efter någon att prata med i klungan, om vad som helst, jag vill prata, jag vill berätta, jag vill berätta, jag vill skrika ut min frustration men jag ser i folkens ögon att de inte bryr sig, slår Daniel på axeln och frågar om han fick fitta i helgen, dum fråga då han har flickvän, fast det är alltid roligt att höra hans historier.

På något vänster kommer jag in i klassrummet sist och jag ser hur alla grupperar sig, tjejer med tjejer och killar med killar, jag slår mig ner hos killgänget i mitten av klassrummet. Alla kollar runt på varandra, Daniel på mig, jag åt Jens, Jens åt Akko som ler sådär fånigt så man själv börjar le så hela snusen börjar rinna, le gör jag ofta, varför? – Jag har fina tänder.

Jag tar en djup suck och hoppas på att lektionen ska ta slut fort för att jag är så jävla hungrig, jag orkar verkligen inte sitta upp och det är just i det ögonblicket jag ser Ajlas varma leende uppe vid katedern. Hon ska hålla första redovisningen, spelar ingen roll om vad, hon gör det så bra i alla fall, vill bara lyssna på hennes röst för den känns så betryggande och varm, skumt.

Hon börjar prata och jag beundrar hennes instinktiva metoder för att erövra publikens hjärta, jag ler och ser hennes trix men jag gillar det, jag försöker se några brister men de är få. Jag vet att hon vill ha konstruktiv kritik efter sina redovisningar så jag försöker komma ihåg hur hennes kroppsspråk är och hennes tonläge, hennes hår, hennes kläder, hennes ögon, allt är bra.

Efter Ajlas presentation kommer Karina upp på scenen och kollar på mig, jag undrar varför och jag hör henne säga något men jag orkar inte lyssna för jag redan vet vad hon säger, jag rycker till från mitt paralyserade tillstånd med ett, öh? Och alla skrattar, fan.

- Vart är pärmen, frågar hon med ett arrogant tonläge som om jag är utvecklingsstörd.
- Peter är inte här, svarar jag för att avvärja attacken och rädda mig själv, yttligare en försvarsmekanism som sätts igång, egentligen visste jag att jag skulle tagit med pärmen men jag hann aldrig.
- Marcus du måste lära dig att ta ansvar, när ska du växa upp?

Jag får lust att slå henne i ansiktet och skrika, vad vet du om mig, vad vet du om ansvar?

Men i verkligheten ler jag, som jag alltid gör. Alla kollar på mig, nervöst säger jag något som jag inte vet vad det betyder då jag för stunden inte kan svenska. Alla kollar på mig, va fan sa jag?

Karina suckar och säger att vi ska fortsätta lektionen.

Nu kommer någon annan upp för att prata om något ointressant som jag låtsas bry mig om, nickar och ler men ingen ser vad som är fel.

Allt på svenskan är ett jävla hyckleri som borde brinna, alla tjejer snackar om jämställdhet och demokrati medans i praktiken så praktiseras inget av dessa ting av dess förespråkare och när de tankarna far omkring i mitt fulla huvud som inte klarar av något mer så berättar Karina något viktigt som jag inte hörde, som vanligt.

Lunch

Svenskan är slut och vi går till skåpen igen för att lämna ingenting som jag haft med mig, sedan är det lunch. Vi snackar skit på vägen dit och väl i kön börjar "the cirkel of death", vilket innebär att det är alla mot alla i någon sorts ritual vi skapat i matkön, alla brottas och slår varandra för att liva upp vardagen och kanske glömma närvaron av den där jävla väggen som någon byggt upp, jag menar ofta man bygger en vägg vid matsalen så ingen ska gå före, vi snackar lite om de och kommer fram till att den är kommunistisk, jävla kommunister.

Maten slängs på talriken som en stor gelé hög som dallrar och jag vill spy, spy på allt, jag undrar om någon skulle bry sig om jag skjuter mig i huvudet, då skulle de få så de teg, dessa jävlar, dock inser jag att ingen skulle bry sig.

Vi slår oss ner vid ett bord och sedan börjar pladdret om igenting, så ytligt om vad som är inne eller vad som är ute, vi pekar på dem som inte ser normala ut för att känna oss normala och skrattar högt med förakt åt dem som inte tänker som oss, det känns bra, för är jag en i mängden så kan jag inte vara utsatt. Jag passar inte in någonstans, allting är så fult och falskt.

Nu är klockan strax efter tolv och nästa lektion är inte förens om två timmar, ung företagsamhet som verkligen suger k*k, det är så tråkigt så jag skulle kunna hänga mig själv på toan, dock sitter jag kvar med några få i matsalen för att dra ut på mitt lidande.

Håltimme

Vi drar till skåpen igen, nu brottas ingen för alla är mätta och belåtna av den vidriga maten som borde vara förbjuden för den dödar mina smaklökar, allt ska vara så billigt som möjlig och jag kommer fram till att det är kapitalistiskt, jävla kapitalister.

Helt plötsligt är jag helt ensam, alla har gått och jag känner mig som killen i 28 dagar senare, allt är borta, inte en själ finns att se och här ska jag stå i två timmar.

Lyckligtvis kommer Sofie något senare och vi spenderar den dryga håltimmen som vi brukar hon och jag, vi skrattar och pratar, har det allmänt trevligt. Jag brukar fundera över hur trevligt jag och Sofie har, hon är inte som andra tjejer, hon är väldigt speciellt på ett underbart sätt, känns som hon verkligen är en i gänget. Och när jag tänker på det får jag skuldkänslor för att jag aldrig påpekar att hon är en sådan bra vän men det gäller ju inte bara henne utan andra också. Jag önska jag kunde vara öppen direkt istället för att skriva saker i min ensamhet, jag menar, det kan när som helst vara sista gången vi ser någon, vilket vi i klassen bittert fått erfara då en i min förra parallell klass dog under helgen, många i klassen kände henne väl. Jag önska jag kunde krama om alla mina vänner och säga hur mycket jag älskar dem, hur mycket de betyder för mig, men jag vet inte hur, så jag slår Sofie lite lätt på axeln och hon säger att jag är för hårdhänt, funderingarna går tillbaka till döden och jag känner ångest för att jag är så otrevlig mot min älskade far, jag vet inte vad jag skulle göra utan honom, bara tanken på att han skulle försvinna gör mig skakis och tankarna på den där jävla cancer kommer tillbaka, jag vill krama honom.

Tiden går och snart är det dags för en tre timmars lektion om, ja om vadå, varken jag eller Sofie har någon aning. Ungföretagsamhet måste vara det tråkigaste jag har läst, fast nu ljög jag för att vara snäll.

De tre timmarna måste ha varit de drygaste och snabbaste i hela mitt liv, en hjärndöd, en mänsklig kropp utan liv, jag tryckte på paus i tre timmar men nu vaknade jag till liv då vi får gå. Jag och gänget från kursen tar kurs mot skåpen för att sedan segla iväg mot bussen som kommer ta oss till torget. Som vanligt har femman precis gått, tjugofem minuter till nästa. Man börjar ju nästan fundera vad bussbolaget tänker med, kanske är jag med i dolda kameran och hela mitt liv är inspelat, kanske jag är som Truman Burbank i "the truman show".

Bussen

Tjugofem minuter kanske låter mycket men det är inte mer än ca sex låtar från mp3:en vilket verkar vara ett nytt måttssystem som är legitimt i dagens samhälle, förövrigt finns det många sjuka saker som är legitimt i vårt samhälle och medans tankar om dessa onda tankar far omkring så går även tiden och med knutna nävar så har det gått sex låtar. Nu kommer en viktig detalj man inte får underskatta så man inte ser dum ut, du ser bussen men du får inte resa dig för snabbt från bänken utan du ska vänta tills den stannat och sedan ska du gå fram kyligt och ställa dig i kön, men oturligt nog måste jag ändå vänta på att bussen ska byta chaufför vilket tar en låt som förövrigt brukar ligga på tre minuter.

Fem låtar längre fram i tiden, alltså ca femton minuter så är bussen vid mitt stopp och jag hoppar ganska osmidigt av bussen för att sedan gå mot den stora vita dörren i hopp om att ingen är hemma så jag kan få vara kung i huset i låt oss säga, tjugo låtar, emellertid slås dessa ganska ynka drömmar ner av rop från vardagsrummet när jag kliver in i hallen.

Väl i köket letar jag febrilt efter kaffet så jag kan sätta på den kokande maskinen som gör det brunflytande guld som är så socialt men jag dricker det själv, nej jag dricker det inte jag häver i mig ett par koppar för att kunna hålla upp ögonen, det har varit en hård dag och klockan är strax sex över på kvällen och snart kommer pappa och Katarina, kanske vi får någon lagad mat idag för jag är verkligen jätte hungrig efter en dag som denna, då vi gjort allt men ingenting.

Någon låt senare så kommer de hem och jag försöker lägga till mitt leende och min ljuvaste röst i en oskyldig fråga om lagad mat och vi är tillbaka till ruta ett, jag kunde ju så klart ha gjort min egen mat och inte varit så lat. Detta kanske är ett sant men jag har ju inte hunnit, i vilket fall så äter jag några mackor och beger mig upp mot min fängelsecell som ser mer ut som en stia vilket pappa inte sent påpekar när han hack i

här kommer efter för att ännu en gång förvisa sig om att han har rätt och jag fel i kriget om det ostädade rummet.

De eviga orden ekar återigen och jag vill verkligen bara börja gråta och säga att jag vet, jag vet att jag inte har städad, jag vet att jag har gjort fel, jag vet att jag inte har tagit mitt ansvar, jag vet att jag är oduglig i allt jag gör och i allt jag någonsin kommer göra, varför påpekar han det faktumet åter och åter igen? Då mina försvarsmekanismer drar igång igen och påpekar med den vackraste röst att jag inte har haft tid så säger han att det är en prioriterings sak vilket han har rätt i men ändå inte, i vilket fall skulle jag kunna slippa det eviga tjetet om jag bara städade rummet så jag börjar, jag rättar till sängen och kollar på de stora klädhögarna, jag orkar inte.

Istället sätter jag på datorn för att kunna omsluta mig själv i den största av de största världar, "cyberspace". Här kanske jag kan få vara för mig själv, här kan jag vara mig själv, men jag vet inte riktigt vad det är så jag kommer ingen vart. Musiken flödar igenom högtalarna och jag kan inte riktigt bestämma mig om vilken av de 10012 låtarna jag ska välja på, och jag förvånas över att jag till största delen kan alla låtar någorlunda vilket kan ses som ett bevis på att jag inte har speciellt mycket att göra om dagarna, några klick senare har jag valt den hårdaste låten jag har så jag får ont i öronen och en ny film håller på att komma hem till mig via min älskade Ethernet kabel.

Innan halva låten har gått hör jag stormande steg i trappen och jag vet att ljudvolymen är på tok för hög och jag vet redan konsekvenserna av att jag inte har börjat städa i rummet som kommer påpekas, jag sänker snabbt ljudet och ställer mig upp så det ska se ut som att jag städar och pappa kommer in för att sedan kolla på mig, han ler och han säger att jag inte ska vara en sådan ögontjänare, jag skrattar och säger att jag bara skulle sätta på lite musik innan jag börjar städa rummet, han stänger och jag sätter mig vid datorn igen då ett litet pling från MSN har tagit min uppmärksamhet, kanske det kan vara någon rolig person, dock var det mamma som vibbade mig. Börjar helt seriöst fundera på varför jag har mina föräldrar på MSN och ler lite för mig själv. Några nya email har dimpt ner i inkorgen som måste kollas vilket tar några timmar då man läst något intressant för att sedan klicka sig vidare och vidare och vidare tills man undrar va i helvete man läser egentligen medans dyster musik numera kommer från hörlurarna som sitter tätt mot mina blödande öron.

Känslan

Det är nu den kommer, känslan som jag så länge har försökt att glömma, den som jag hade förra kvällen, kvällen innan det och så vidare, känslan av ensamhet, oduglighet, ångest och mer depressiva ord som förklarar allt men ingenting då jag inte kan sätta fingret på vad klumpen av ondo är eller var den kommit ifrån. Musiken höjs och jag försöker få ut mina känslor i ord på datorn innan jag bryter ihop totalt, orden bildar en rad som bildar ett blad som blir en dikt som sedan seglar ut för att få någon sorts bekräftelse från främlingar men egentligen är det enda jag vill ha är någon att prata med, någon att dela min förtvivlan med, någon att få gråta ut med, någon som kan slå mig i ansiktet och säga att jag inte alls är dålig för även om jag inte tror på orden så vill jag höra dem. Meningslöst.

Jag tar några djupa andetag och går sedan ner till köket och hämtar en smörgås och familjen kollar på tv, dock är det inte hela min familj, min mor och min syster bor inte här, de bor någon annanstans och jag saknar dem. Jag äter snabbt upp smörgåsen för att sedan stänga min dörr och sätter på någon hemsk låt som ska rädda mig från all ondska som finns utanför, några tårar rinner ner för min kind, kärleken är blind då jag

saknar den jag hatar mest, "child of satan". Förvirrad tar jag upp min mobil och synar gamla SMS utan att se, betraktar utan att iaktta, drömmer mig bort till ett ideal som inte existerar. Hon stal en bit av framtiden, hon kommer inte tillbaka, jag vill inte att hon kommer tillbaka, jag vill bara ha tillbaka nyckeln som hon tog ifrån mig.

När jag väl kommer till liv igen från någon timmes stillhet kommer jag på att jag hade läxor att göra, nu är klockan över elva och klumpen av ångest över att jag inte har gjort något vettigt på hela kvällen hoppar snabbt på mig och bakbinder mina fingrar som tvingas googla fel saker och jag är fast i den alternativa världen ännu en gång under samma kväll men jag räddas av pappas steg i trappen som får mig att ställa mig upp och ta upp ett par strumpor som är nytvättade och ska in i lådan. Pappa kommer in och suckar, säger god natt och påpekar att klockan är över elva, han påpekar även det han redan har påpekat ett flertal gånger under dagen och jag viftar med strumporna och frågar om han inte ser att jag håller på. Förlåt för att jag inte är perfekt.

Besviken på mig själv och min brutala o-disciplin sätter jag mig vid datorn direkt jag hört att han är nere och jag är fast i den onda spiralens hallucinerande cirklar åter igen. Självdestruktiva tankegångar tar nya tag och jag känner mig sviken, sviken av kamrater, familjen, samhället. Det känns som att jag faller och alla står och tittar på utan att reagera. Jag känner mig ensam, alla jag någonsin har älskat har vänt ryggen åt, när jag behöver dem vill de bara gå. Jag drömmer mig bort till ett sagoland där jag får prata, där jag kan få ut allt jag känner utan att vara en krävande idiot. Själv mordstankar ligger i luften och jag känner hur de sakta kryper upp för min nacke, jag blundar hårt med salta tårar för att få dem att försvinna, de kommer, tankarna kommer hur mycket jag än försöker, bilder illustreras i mitt tomma men så fyllda huvud om hur jag dinglar i en stor ek eller hur min hjärna har blivit ett konstverk mot en vit vägg. Det finns bara ett sätt att försöka få tankarna att förskingra sig, att skriva, skriva så jag får ont i fingrarna och sidorna fylls av tomma ord som betyder allt.

Ofta söker jag svar på dessa tankar, mitt hat riktar sig ofta mot min mor, det känns som det var hennes fel att vi inte har någon familj längre, det känns som det är hennes fel att min bror aldrig kommer få ha en normal julafton igen men jag vet att hon var tvungen att gå sin väg. Jag förstår men ändå inte, jag försöker analysera mitt svarta hjärta som alla föraktar och som ingen vill veta av, varför älskar ingen mig? Varför har jag ingen att lägga mitt huvud på när jag behöver tröst, varför söker jag mig till arena när jag behöver äkta tröst?

Varför söker jag svar i flytande gift då jag vet att spiralen blir djupare av dess mörka kraft, varför ställer jag frågor ingen vet svaret på? Jag ställer frågor men får inga svar, kan jag vara guds glömda barn, nog är det så. Jag vill ha närhet, nej mer än så, jag vill ha någon att lita på. Jag skakar av saknad, tårarna är slut, jag känner mig sjuk. Mitt liv känns nollgradigt, min puls är ostadig, mitt liv är nollgradigt, det kommer en kall luft ur min mun.

Natten

Klockan är nu ett på natten, jag orkar inte gråta mer och försöker tänka på något roligt medan jag försöker komma på vad det egentligen jag skulle plugga på, allt känns så förbannat meningslöst, vi tar snart studenten och vi göra massa irrelevanta saker som inte hör verkligheten till då ingen känner till min verklighet. Jag kikar snabbt mot fönstret för att se att mörkret har omslutit mina fönster och det oändliga har nu kommit, funderingar om att sätta på en film gör mig för en stund lättad, jag älskar film men jag är inte så oansvarig så

jag sätter på en film klockan ett på natten, istället börjar jag kolla runt på youtube för att få mig något roligt skratt vilket känns komiskt då jag inte skulle kolla på film, men det kanske inte är film utan massa "randome" klipp.

Snusen rinner och jag börjar känna hur det blir varmt, allt för varmt men jag kan inte skilja värmen från kylan, jag kallsvettas och försöker hålla mig vaken medans jag ser att klockan är strax efter två och jag försöker förstå varför jag fortfarande är vaken men jag orkar inte, jag orkar inte lägga mig.

Jag försöker finna någon sorts tröst i min teknologi men det köttsliga tar över och jag känner hur jag måste försöka få liv i mig, min hand går sakta ner mot mitt center och det oskyldiga youtube klippet blir något helt annat, jag söker det alla söker och ikväll har jag funnit det så som så många gånger förut, medveten om att kicken inte kommer vara speciellt länge efter att det svaga dugget. Tillfredställd och mätt fast utsvulten fastnar blicken på väggen och jag stirrar.

Äcklad av mig själv går jag på toaletten för att göra mig klar för natten, tvål, linser, tandkräm och borste. Strax är jag tillbaka vid stolens varma säte och drömmer mig bort till min sago värld där jag har klätt mig fin, jag har klätt mig fin ikväll. Ikväll ska jag dansa, jag ska dansa, dansa med mig själv. Där ingen ser hjärtat, det som gråter i mitt bröst. Där ingen ser smärtan, där ingen ser min kärlekstörst. Allt jag behöver är hopp om att någon letar efter mig, att någon längtar efter mig, önskar att någon väntar.

Datorn stängs av och jag ligger i sängen, tänker på allt jag tänkt för att komma till någon sorts insikt, snart blundar jag hårt för att somna så jag kanske är något utvilad till morgonen, sneglar mot klockan och den är över tre, jag blundar hårdare för att somna, det blir bara svårare och jag vrider och vänder, jag inser hur dum i huvudet jag är och intalar mig själv att imorgon blir det annorlunda, imorgon ska de få se, imorgon ska jag säga till Ajla, Sofie och alla andra hur mycket de betyder för mig, imorgon ska jag städa rummet, imorgon ska jag krama pappa, imorgon ska jag hjälpa min bror med hans läxor, imorgon ska jag ringa min mor och säga hur mycket jag älskar henne och säga till henne att det inte är hennes fel att jag inte bor där längre, jag ska kyssa min syster, jag ska ta kontroll över mitt liv, hämta min nyckel som så länge har varit utlånad, jag ska börja plugga och göra rätt för mig, jag ska be om ursäkt till alla jag sårat, jag ska försöka förklara för de som inte förstår, att jag verkligen vill vara den jag vill vara, mig själv, en älskvärd individ som hellre kramar än att slåss, jag vill vara en bra förebild, jag vill göra dig stolt, jag vill spendera tid med farmor, jag vill prata med farfar, jag vill träffa mormor och morfar, jag vill att folk ska minnas mig för allt bra jag gjort, jag önskar att jag var en bättre människa, dock somnar jag med vetskapen om att den illusionen aldrig kommer hända i verkligheten, bara i poesins fagra spelvärld där vackra ord förför våra lättmanipulerade sinnen.

Kvart över sju på morgonen, vaknar med ett ryck pågrund av ett högt pipande.

Halv åtta, vaknar med ett ryck pågrund av ett högt pipande, ytterligare ett tryck på snooz-knappen för att dämpa ångesten över att jag inte gick och la mig i tid kvällen innan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mrl med Poeter.se id #25027 innehar upphovsrätten